

сама да раскъса сърдцето си за да зашуртихтъ закопанитѣ источники на майчината нѣжност!

Това е първото физическо възпитание; да прѣминемъ на нравственото възпитание. Тука бащата играе първата роля, и върху него лѣжи най голѣмата отговорность. Елементътъ когото най много бащата въвежда въ възпитанието е мислението. Но има много начини по които се въвежда мислението въ човѣчески укъ, та трѣбва да се прѣдпазваме отъ измама.

Често се казва, че мислението трѣбва да се направи приятно; азъ съмъ на това мнѣние; или поукъ не трѣбва да се стараемъ да прѣдставяме мислението отвратително, и трѣбва да се прѣдпазваме да не свързваме въ дѣтинския укъ, по единъ неотдѣлимъ и по нѣкога невъзвратимъ начинъ, идеята на мислението съ идеята на скърбата. Това либерално начало, което се намира въ фенеловото съчинение за възпитанието на дѣвоичкитѣ, на което начало Руссо, послѣ Монтенъ, е основалъ своята *Емилия*, се е разбирало по нѣкога по единъ толкова прѣувеличенъ начинъ щото нуждно е днесъ повече да се обясни и ограничи отъ колкото да се установи. Невъзможно е мислението да бѣде всякога приятно, защото е невъзможно мислението да не ни поиска нѣкоя жертва. Мислението е тягостно на момъкътъ и на възрастний човѣкъ; какъ може то да бѣде приятно на дѣтето? Колко време трѣбва до гдѣто човѣкъ достигне да обича мислението и да се встрасти въ него както дѣтето въ игритѣ си и момъкътъ въ удоволствията си! и